

Mail of Schrijf

C2C

Het afval dat we lozen verdwijnt niet. Er bestaat namelijk geen verdwijnen. De aarde is een gesloten systeem. Afval wordt alleen onzichtbaar omdat we het verdunnen met water, bedekken met aarde of verbranden en weg laten blazen door de wind. Maar uiteindelijk komen we het onvermijdelijk weer tegen in het drinkwater, de lucht die we inademen, in voedsel en in ons lichaam. Ontwerper William McDonough en chemicus Michael Braungart beweren de oplossing te hebben voor dat probleem: het principe van afval is voedsel. De twee mannen bedachten en werkten de cradle-to-cradle-strategie (van de wieg tot de wieg) uit. Momenteel produceren we van cradle-to-grave (van de wieg tot het graf). En dat is dom. Afval produceren is economisch onverantwoord. Waarom zou je iets produceren dat je daarna weggooit? Alles wat we maken moet voedsel zijn voor iets anders, of moet geheel op éénzelfde niveau opnieuw gebruikt worden. Het duo bracht hun visie al in praktijk bij o.a. Ford en Nike. Milieu en economie hand in hand, niet langer een utopie. Het lijkt zelfs winstgevend te zijn. De directeur van Ford zei: "Het is natuurlijk een beetje raar dat we 10.000 kilo grondstoffen nodig hebben om een auto te bouwen die 2000 kilo weegt. Het zou logischer zijn om 2000 kilo grondstoffen te gebruiken voor diezelfde auto."

William McDonough's new book, written with his colleague, the German chemist Michael Braungart, is a manifesto calling for the transformation of human industry through ecologically intelligent design. Through historical sketches on the roots of the industrial revolution; commentary on science, nature and society; descriptions of key design principles; and compelling examples of innovative products and business strategies already reshaping the marketplace, McDonough and Braungart make the case that an industrial system that "takes, makes and wastes" can become a creator of goods and services that generate ecological, social and economic value.

JOUW MENING

Het is altijd interessant wanneer iemand de gevestigde denkbeelden op zijn kop zet. Het is ook een goede zaak dat kinderen niet constant te horen krijgen dat het allemaal onhaalbaar is en het gevoel hebben dat het milieu toch een verloren zaak is. Dat er hoop is als we maar willen. Maar deze milieustrategie pleit tegen versobering. We moeten zonder schuldgevoel kunnen blijven consumeren. Overvloed en economische groei en een schoon milieu moeten hand in hand gaan. Consumeer er maar op los. Vind je dat educatief en ethisch verantwoord?

MOSTerd wil jouw mening kennen. Laat je leerlingen een opstel schrijven over het onderwerp? Of kruip zelf in de pen of achter de computer. Geef jouw mening over de cradle-to-cradle-strategie en *win een boekenbon*.

Mail of schrijf naar
eric.craenhals@lne.vlaanderen.be

VOEDSEL

Zoals in de natuur een kersenboom de op de grond gevallen bloesemblaadjes weer als voedsel gebruikt, zo kan al het afval weer gebruikt worden. En nee, dat is niet recycleren, want dat betekent over het algemeen dat de grondstof alleen nog maar gebruikt kan worden voor een product van mindere kwaliteit. Braungart en McDonough zorgen ervoor dat een product volledig hergebruikt wordt, en dat de stoffen die erin gebruikt worden, niet aan kwaliteit inboeten bij hergebruik. En daarom ook niet voor minder geld verkocht hoeven te worden.

Andere stoffen moeten volledig kunnen terugkeren in de natuur. Zo ontwikkelden de twee voor Unilever een verpakking voor ijsjes. In bevroren toestand is ze vast, maar na ontdooiing wordt de verpakking vloeibaar en tast de natuur niet aan. Braungart en McDonough plantten er zelfs een zaadje in, waardoor de verpakking als voedsel kan dienen voor de plant die eruit groeit.